

Arrest

nr. 288 106 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2022 tot intrekking van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 december 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 januari 2022 bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan, een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot M.Y.Z., op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Verzoekster kwam op 11 mei 2022 aan in België en werd op 24 mei 2022 in het bezit gesteld van een verblijfskaart.

1.3. Op 30 juni 2022 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent de erkenning van het huwelijk van verzoekster en M.Y.Z..

1.4. Op 15 juli 2022 werd verzoekster uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 26 oktober 2022 werd besloten het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken op grond van artikel 74/20, §2, van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

[...]

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf."

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht ten gevolge van de toekenning van een visum gezinshereniging type D in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot Z. M. Y. ([...]), van Belgische nationaliteit. Zij werd op 24.05.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Uit nader onderzoek blijkt echter dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een familielid van een Belg gelet op het feit dat het huwelijk dat door betrokkene en de referentiepersoon werd aangegaan op 25.12.2019 te Islamabad in strijd is met de openbare orde en artikel 147 Oud Burgerlijk Wetboek.

Ter staving van de aanvraag voor een visum gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in Islamabad op 25.12.2019. Op de voorgelegde huwelijksakte leest men:

- Onder punt 21: « Au cas où le marié aurait déjà une femme, a-t-il obtenu la permission du Conseil de Médiation prévue par l'ordonnance de 1961 sur la famille musulmane : Néant »*
- Onder punt 23 : « Numero et date de l'autorisation du Conseil de Médiation autorisant le deuxième mariage : Néant »*

Verder leest men op het document "Conseil Arbitral ICT, Islamabad - Acte de mariage" dat de familiale situatie van de bruidegom voor het huwelijk "Célibataire" (vrij vertaald: ongehuwd) is.

Uit beide overgemaakte documenten kon de visadienst van de DVZ er dus van uitgaan dat betrokkene slechts met één vrouw, nl. betrokkene, gehuwd was.

Uit verder onderzoek van de huwelijksakte blijkt echter dat deze niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht: Betrokkene verzocht te Gent om haar huwelijk te registreren in het Rijksregister. Daarop voerde de stad een onderzoek naar de rechtsgeldigheid van het huwelijk. Betrokkene en haar vermeende echtgenoot werden onder meer gevraagd om een echtscheidingsakte over te maken van de referentiepersoon met diens eerste vrouw, mevrouw A. Z.. De referentiepersoon verklaarde tegenover de stad Gent dat hij nog niet officieel van zijn eerste echtgenote was gescheiden en dat hij dan ook zinnens was van beide echtgenotes, nl. betrokkene en mevrouw Z., te scheiden en dan opnieuw met betrokkene te huwen. De aktes die betrokkene bij haar visumaanvraag heeft overgemaakt bevatten bijgevolg valse of misleidende informatie.

Gelet op deze nieuwe feiten, dewelke pas aan het licht kwamen na de toekenning van het visum gezinshereniging en betrokkenes komst naar België, weigert de DVZ het huwelijk aangegaan te Islamabad op 25.12.2019 tussen betrokkene en de referentiepersoon te erkennen in toepassing van artikel 27, §1 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht alsook van artikel 147 Oud Burgerlijk Wetboek.

Rekening houdend met wat voorafgaat kan worden gesteld dat betrokkene onwettige middelen heeft gebruikt dewelke hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijfsrecht, waardoor overeenkomstig artikel 74/20, §2, 1e lid van de wet het verblijf van betrokkene kan worden ingetrokken.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd op 15.07.2022 een onderzoek overgemaakt aan de stad Gent. Dit onderzoek werd naar betrokkene aangetekend verstuurd op 28.07.2022.

Betrokkene heeft naar aanleiding van ons schrijven geen documenten overgemaakt. Zij heeft de kans gekregen om haar standpunt te kennen te geven en elementen aan te reiken dewelke dienstig konden zijn voor de beoordeling van haar verblijfsrecht. Zij koos ervoor om ons schrijven niet te beantwoorden. Haar verblijfsrecht zal beoordeeld worden aan de hand van de elementen uit het administratief dossier.

Wat de aard en hechtheid van de gezinsband betreft: betrokkene is sedert 25.12.2019 "gehuwd" met haar partner. Hoewel het huwelijk naar Belgisch recht als onbestaande moet worden beschouwd, kan niet worden betwist dat betrokkenen mekaar minstens ongeveer drie jaar kennen. Er dient echter ook vastgesteld te worden dat betrokkene nog maar zéér recent in België is toegekomen, nl. op 11.05.2022 (cf. binnenkomststempel) en dat zij aldus nog maar een zestal maand op hetzelfde adres verblijven. In welke mate zij ook effectief als "koppel" samenleven blijkt niet uit het dossier. Bij de visumaanvraag bevinden zich slechts foto's van de huwelijksplechtigheid. Daaruit kan niet worden afgeleid dat betrokkene en haar vermeende echtgenoot, ondanks het feit dat het huwelijk niet rechtsgeldig is in België, er sedert het bigaam huwelijk toch een leven als koppel op nahouden. Er is niets bekend over hoe betrokkenen mekaar leerden kennen, sedert wanneer, hoe zij voor en na de huwelijksplechtigheid contact hebben gehouden, ...

De referentiepersoon verklaarde tegenover de stad Gent dat hij van betrokkene en zijn vorige echtgenote zou scheiden om vervolgens opnieuw te huwen met betrokkene, doch thans ligt nog geen stuk voor waaruit blijkt dat hij daartoe de eerste stappen heeft gezet. Gelet op het voorgaande menen wij dat de hechtheid van de gezinsband niet van die aard is dat ze opweegt tegen het onrechtmatig verkregen verblijfsrecht. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Gelet betrokkene nog maar een zestal maanden in België verblijft, is het ook niet onredelijk om te stellen dat zij nog voldoende voeling moet hebben met haar herkomstland, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Een verhuis naar België impliceert immers niet automatisch dat alle banden met het herkomstland teloorgaan, zeker niet wanneer deze verhuis nog maar zeer recent plaatsvond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient te worden gesupprimeerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van artikel 74/20, §2 Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980; Schending van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991:

Schending van het zorgvuldigheids- redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;

(1) Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster haar verblijfsrecht heeft bekomen middels het gebruik van valse en misleidende informatie, waardoor haar verblijfsrecht kan worden ingetrokken. Voorts meent de verwerende partij dat er geen elementen werden voorgelegd die zich zouden verzetten tegen de intrekking van haar verblijfsrecht, en dat zulke elementen tevens niet blijken uit het administratief dossier.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 74/20, §2 Vw., artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° Vw., juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting).

Overeenkomstig artikel 74/20, §2, eerste lid Vw. kan de minister of zijn gemachtigde een toegekend of erkend verblijfsrecht intrekken indien de aanvrager valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt om dit verblijfsrecht te bekomen, of wanneer hij fraude heeft gepleegd of andere middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijfsrecht.

Indien er overwogen wordt om het verblijfsrecht in te trekken overeenkomstig voormeld artikel, dient er overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid Vw. lid rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in België, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, de zogenaamde evenredigheidstoets. Dit betreft een Europeesrechtelijke verplichting overeenkomstig artikel 28 jo. 15 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn.

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft, quod non in casu. De overheid heeft in dit kader een duidelijke discretionaire bevoegdheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011,9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaeveerbeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Zie:

“Waar de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr.

154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. " (RvV nr. 243 234 van 28 oktober 2020)

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

- Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling
- Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen - onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

- Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)
- Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)
- Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) junclo
- Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)

De voormelde beginselen, gecombineerd met artikel 40ter Vreemdelingenwet junclo de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij worden op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

(2) Toepassing in concreto

1. Wat betreft de bewering van fraude in hoofde van verzoekster

In eerste instantie meent de verwerende partij dat zij gerechtigd is om het verblijfsrecht van verzoekster overeenkomstig artikel 74/20, §2, eerste lid Vw. in te trekken omdat verzoekster bij haar visumaanvraag valse of misleidende informatie heeft voorgelegd.

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan.

Zoals hogervermeld is de heer Z. religieus gescheiden van mevrouw A. Z.. Een officiële scheiding bekomen in Afghanistan is immers zeer moeilijk, en in het licht van de recente ontwikkelingen in Afghanistan quasi onmogelijk. De heer Z. heeft er dan ook voor gekozen om religieus te scheiden. Dit werd ook aanvaard door de Pakistaanse autoriteiten bij het opstellen van de huwelijksakte. Deze akte werd overigens ook zonder problemen gelegaliseerd.

Bijgevolg bevat de voorgelegde huwelijksakte dan ook geen valse of misleidende informatie.

Het verblijfsrecht van verzoekster kan dan ook niet beëindigd worden omwille van fraude.

Het dient opgemerkt te worden dat het aan de verwerende partij is om bewijs te leveren dat de betrokkene fraude heeft gepleegd, opdat er tot fraude besloten kan worden (RvV 9 april 2018, nr. 202.121). Op heden ligt dit bewijs niet voor. Er werd geen foutieve gedraging vastgesteld in hoofde van verzoekster (objectief criterium), noch kan er besloten worden dat zij de intentie had om te schaden (subjectief criterium).

Ondergeschikt dient nogmaals benadrukt te worden dat de heer Z. zich er niet bewust van was dat hij in België beschouwd werd als gehuwd.

Zoals hogervermeld leidde hij uit de weigering van de erkenning van zijn eerste huwelijk af dat zijn huwelijk als onbestaand werd beschouwd, en dat hij in België dus niet gehuwd was. In al zijn betrekkingen met de overheid, bijvoorbeeld in het kader van belastingen, werd hij bovendien telkens beschouwd als alleenstaande. Er kan dus in ieder geval in zijn hoofde alsook in hoofde van verzoekster niet besloten worden tot bedrieglijk opzet.

Het dient opgemerkt te worden dat het uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw A. Z. op heden reeds religieus gehuwd is met een andere man, met wie zij drie kinderen heeft gekregen. Zij beschouwt zichzelf eveneens als niet langer gehuwd.

De vraag reist evenwel waarom de verwerende partij niet eerder op de hoogte was van het eerste huwelijk van de heer Z.. De verwerende partij meent dat dit 'nieuwe feiten' zijn die pas aan het licht kwamen na de toekenning van het visum. Het blijkt echter uit het administratief dat de heer Z. in 2011 gehuwd is met mevrouw A. Z. en dat zij reeds een visum D heeft gekregen op basis van dit huwelijk. Dit doet althans het vermoeden reizen dat de dienst Visa Gezinshereniging geen grondig onderzoek heeft gedaan met betrekking tot de visumaanvraag van verzoekster. Indien zij dit wel hadden gedaan, zouden dit immers geen 'nieuwe feiten' zijn geweest, en hadden verzoekster en de heer Z. al eerder kunnen wijzen op het feit dat de heer Z. officieel moest scheiden van mevrouw A. Z..

In ieder geval, verzoekster en de heer Z. vertrouwden er op dat alles in orde was en dat hun huwelijk erkend werd. Door hierop terug te komen, schendt de verwerende partij het vertrouwensbeginzel.

Daarenboven dient ook benadrukt te worden dat het Europees recht zich niet verzet tegen gezinshereniging op basis van een bigaam huwelijk, op voorwaarde dat de referentiepersoon zich niet reeds heeft laten vervoegen of herenigd werd met een van zijn of haar echtgenoten.

Artikel 4,4de lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn uitdrukkelijk dat een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging enkel kan geweigerd worden indien de referentiepersoon, zijnde de heer ZADRAN, al met een andere echtgenoot samenwoont op het grondgebied. Dit wordt gesteund door de Raad van State (RvS, afdeling Wetgeving, advies nr. 39.718, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 51-2478, 195).

Deze redenering is mutatis mutandis van toepassing. Mevrouw A. Z. heeft zelf de gezinshereniging stopgezet op 10 mei 2016. Bijgevolg is de heer Z. op heden niet herenigd met enige andere echtgenote dan verzoekster, en al zeker niet samenwonend.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij meent dat de heer Z. verklaard heeft dat hij nog niet officieel gescheiden is van zijn eerste vrouw en dat hij van zinnens was om van beide te scheiden. De heer Z. heeft dit echter nooit verklaard. Er ligt hier ook geen bewijs van voor. Dit dient dan ook absoluut weerhouden te worden in de beoordeling van het verblijfsrecht van verzoekster.

2. Wat betreft de evenredigheidstoets

Wat betreft de evenredigheidstoets die de verwerende partij verplicht moet maken in toepassing van artikel 74/20, §2, eerste lid Vw., stelt de verwerende partij dat verzoekster via de stad Gent uitgenodigd werd om haar individuele situatie toe te lichten bij aangetekende brief d.d. 28 juli 2022. De verwerende partij stelt evenwel dat verzoekster geen stukken heeft overgemaakt

Er wordt aan haar verweten dat zij de kans heeft gekregen om haar situatie toe te lichten maar dat zij er bewust voor heeft gekozen om geen reactie te geven op dit verzoek.

Verzoekster kan hier absoluut niet mee akkoord gaan.

Verzoekster heeft wel degelijk haar situatie toegelicht aan de stadsdiensten en documenten overgemaakt. De raadsman van verzoekster heeft deze per mail d.d. 25 augustus 2022 overgemaakt (stuk 3). In deze mail zat een brief waarin de redenen voor behoud van haar verblijfsrecht uitdrukkelijk werden toegelicht (stuk 4). Daarnaast heeft zij ook twee bijlagen gevoegd, met name de weigering van de erkenning van het huwelijk van de heer Z. en mevrouw A. Z. (stuk 5), alsook een zwangerschapsattest in hoofde van verzoekster.

Verzoekster heeft dus wel degelijk de nodige inspanningen geleverd om haar situatie te kaderen en het behoud van haar verblijfsrecht te bekomen.

Het is niet duidelijk waarom de verwerende partij dit niet heeft opgenomen in haar beslissing, nu blijkt dat verzoekster wel stukken heeft voorgelegd.

Dit getuigd van een onverschoonbare onzorgvuldigheid in hoofde de verwerende partij, nu er geen grondig onderzoek is gebeurd en niet alle feitelijke elementen in overweging werden genomen. Zodoende schendt zij eveneens artikel 74/20, §2, tweede lid Vw.

Het middel is gegrond.”

2.2.1. Na een theoretische duiding betoogt verzoekster in een eerste middelonderdeel dat haar echtgenoot, M.Y.Z. religieus is gescheiden van A.Z.. Een officiële scheiding bekomen in Afghanistan is echter zeer moeilijk en in het licht van de recente ontwikkelingen bijna onmogelijk. M.Y.Z. heeft dan ook gekozen om enkel religieus te scheiden wat in Pakistan werd aanvaard in het kader van zijn tweede huwelijk. Deze akte werd in België gelegaliseerd. Verzoekster meent dat er geen sprake is van fraude of misleidende informatie.

Verzoekster betoogt eveneens dat dhr. Z. niet beseftte dat hij in België werd beschouwd als gehuwd. Zijn eerste huwelijk in België werd immers niet erkend. Verzoekster wijst er ook op dat de eerste echtgenote A.Z. actueel religieus gehuwd is met een andere man met wie zij drie kinderen heeft.

Verder voert verzoekster aan dat M.Y.Z. al sinds 2011 gehuwd was met A.Z. en dat zij reeds een visum type D heeft gekregen op basis van dit huwelijk. Verzoekster betoogt dat indien A.Z. een visum verkreeg op grond van dit huwelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken een grondiger onderzoek had moeten doen. Het gaat niet om nieuwe feiten en de verwerende partij had dhr. Z. al eerder kunnen wijzen op het feit dat hij officieel moest scheiden van A.Z.. Door hierop terug te komen schendt de verwerende partij het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster voert verder aan dat artikel 4, vierde lid, van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (verder: de Gezinsherenigingsrichtlijn), bepaalt dat een verblijfsrecht enkel kan worden geweigerd indien de referentiepersoon reeds met een andere echtgenoot samenwoont op het grondgebied. De eerste echtgenote A.Z. heeft de gezinshereniging op 10 mei 2016 stopgezet; Z.Y.M. woont op dit ogenblik dus niet samen met een andere echtgenote dan verzoekster.

Verzoekster betwist ook dat M.Y.Z. zou hebben verklaard dat hij nog niet officieel gescheiden is van zijn eerste vrouw.

Tenslotte voert verzoekster aan dat zij werd uitgenodigd om haar individuele situatie uiteen te zetten en hier met een e-mail aan de stad Gent op 25 augustus 2022 gevolg aan heeft gegeven. Zij voegde daarbij twee bijlagen, met name de weigering van de erkenning van het huwelijk van A.Z. en een medisch attest waaruit blijkt dat zij zwanger is. De bestreden beslissing laat na hiermee rekening te houden.

2.2.2. Uit de gegevens van de zaak blijken onder meer de volgende feitelijke elementen:

- A.Z. huwde op 28 november 2011 te Kabul met M.Y.Z.;
- Een eerste visum met het oog op gezinshereniging werd geweigerd op 23 mei 2012;
- A.Z. diende op 10 september 2015 nieuwe visumaanvraag met het oog op gezinshereniging in;
- Op 26 november 2015 werd het visum toegestaan en op 24 januari 2016 kwam A.Z. België binnen;
- Op 10 mei 2016 diende A.Z. een verzoek om internationale bescherming in; zij werd op 31 mei 2017 erkend als vluchteling;
- Op 31 augustus 2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand het Afghaanse huwelijk van A.Z. en M.Y.Z. te erkennen;
- Verzoekster diende op 18 januari 2022 bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging met M.Y.Z., die inmiddels Belg is geworden;
- Op 30 maart 2022 werd het visum toegestaan;
- Op 24 mei 2022 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart;
- Op 30 juni 2022 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent de erkenning van het huwelijk van verzoekster en M.Y.Z..

2.2.3. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeksters recht op verblijf werd toegestaan op grond van artikel 40ter, § 2, 1°, *iuncto* artikel 40bis, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet, als echtgenote van een Belg.

In de mate zij verwijst naar artikel 4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is haar betoog dan ook niet dienstig.

De Gezinsherenigingsrichtlijn heeft immers betrekking op de gezinshereniging met onderdanen van derde landen die wettig in België verblijven. Zij is niet van toepassing op gezinshereniging op gezinsleden van een burger van de Europese Unie (artikel 3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn).

2.2.4. De bestreden beslissing motiveert dat nieuwe elementen aan het licht zijn gekomen waaruit blijkt dat verzoeksters huwelijk met M.Y.Z. strijdig is met de openbare orde en met artikel 147 van het Oud Burgerlijk Wetboek. De door verzoekster voorgelegde Pakistaanse huwelijksakte, vermeldde dat verzoeksters echtgenoot M.Y.Z., de referentiepersoon, niet eerder gehuwd was. Uit een onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent, blijkt echter dat de referentiepersoon geen echtscheidingsakte van zijn eerste huwelijk met A.Z. overmaakte en bovendien zelfs verklaarde dat hij nog niet officieel van zijn eerste echtgenote gescheiden was. Op grond van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet wordt het recht op verblijf vervolgens ingetrokken.

2.2.5. Artikel 147 van het Oud Burgerlijk Wetboek, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, bepaalde het volgende:

“Men mag geen tweede huwelijk aangaan vóór de ontbinding van het eerste.”

2.2.6. De Raad merkt op dat de referentiepersoon Belg is. Naar luid van artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaat Recht, worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft. Als Belg is de referentiepersoon onderworpen aan de bepalingen van het Belgisch recht, met inbegrip van de bepalingen die de openbare orde raken.

De referentiepersoon kon, omwille van zijn persoonlijke status als Belg, niet op wettige wijze een tweede huwelijk aangaan. Het gegeven dat zijn eerste (Afghaanse) huwelijk niet werd erkend in België wegens schijnhuwelijk, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij, zonder dat dit eerste huwelijk ontbonden werd, een tweede huwelijk is aangegaan met de verzoekster. Bovendien heeft M.Y.Z. wel degelijk het bestaan van dit eerste huwelijk ten aanzien van de Belgische overheid ingeroepen teneinde een visum met het oog op gezinshereniging met A.Z. te bekomen. Na aankomst van A.Z. in België werd vervolgens gepoogd het huwelijk te laten erkennen. Het gegeven dat het eerste huwelijk tussen M.Y.Z. en A.Z. naar Belgisch recht niet werd erkend, houdt dan ook niet in dat de verwerende partij niet langer zou kunnen vaststellen dat M.Y.Z. zich, na zijn huwelijk met verzoekster, in een situatie van bigamie bevindt.

Ook waar verzoekster betoogt dat het actueel zeer moeilijk is geworden om naar Afghanistan terug te keren om daar een echtscheidingsprocedure op te starten, heeft dit niet tot gevolg dat, in strijd met de openbare orde, de Belgische overheid er toe gehouden zou zijn een verblijfsrecht toe te staan dat voortvloeit uit een situatie van bigamie. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat het huwelijk enkel in Afghanistan kan worden ontbonden.

Waar verzoekster aanvoert dat M.Y.Z. geen fraude heeft gepleegd bij het huwelijk, gaat zij er aan voorbij dat de bestreden beslissing duidelijk motiveert dat de stukken die werden overgelegd bij de visumaanvraag duidelijk vermeldten dat M.Y.Z. ongehuwd en alleenstaande was. Uit de gegevens van de zaak blijkt M.Y.Z. reeds gehuwd was met A.Z.; op grond van dit huwelijk verkreeg A.Z. in 2015 een visum met het oog op gezinshereniging. M.Y.Z. legde, hierom gevraagd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent, geen echtscheidingsakte voor. Ook bij de behandeling van het huidige beroep werd nog steeds geen officieel document neergelegd waaruit blijkt dat M.Y.Z. en A.Z. niet langer gehuwd zijn. De verklaring dat de Pakistaanse autoriteiten deze stukken zouden hebben opgesteld op grond van een religieuze echtscheidingsakte, wordt niet bewezen en doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht dat de aktes die verzoekster voorlegde bij haar visumaanvraag valse of misleidende informatie bevatten.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel omdat de verwerende partij, bij grondiger onderzoek, reeds naar aanleiding van de visumaanvraag had kunnen vaststellen dat M.Y.Z. reeds gehuwd was en het dus niet gaat om een nieuw feit, merkt de Raad het volgende op. Verzoekster legde officiële Pakistaanse aktes voor waarin de ongehuwde staat van M.Y.Z. werd geattesteerd. Hiermee werden de wettelijke bewijzen neergelegd die voor verzoekster het recht op verblijf openen en was de verwerende partij er in beginsel toe gehouden het visum af te leveren. Het is pas nadat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 30 juni 2022 na een eigen onderzoek ontdekte dat een andere echtgenote van de referentiepersoon voorheen reeds een visum had aangevraagd, dat werd vastgesteld

dat de referentiepersoon reeds gehuwd was. Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204655). *In casu* blijkt dat verzoekster het recht op verblijf bekwaam op grond van onjuiste of valse gegevens die zij aan de overheid verschaftte en die leiden tot een situatie die de Belgische openbare orde schendt. Er waren dan ook gewichtige redenen om het toegekende voordeel terug te vorderen. Verzoekster maakt geen schending van het vertrouwensbeginsel noch van artikel 74/20 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.5. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat, zij in het kader van de evenredigheidsstoets die het bestuur moet maken, via de stad Gent uitgenodigd werd om haar individuele situatie toe te lichten. Zij heeft per e-mail van 25 augustus 2022 een brief van haar advocaat overgemaakt met haar standpunt, waarbij zij ook twee bijlagen voegde, namelijk de weigering van erkenning van het huwelijk tussen M.Y.Z. en A.Z. alsook een zwangerschapstest in hoofde van verzoekster. Hiermee werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden.

2.2.6. Artikel 74/20, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit de stukken bij het verzoekschrift blijkt dat de verwerende partij aan verzoekster een brief heeft gericht, gedateerd op 15 juli 2022. Deze brief luidt:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat het huwelijk met de heer Z.M.Y. op basis waarvan u verblijfsrecht heeft verkregen een bigaam huwelijk betreft. Dergelijke huwelijken zijn strijdig met de Belgische openbare orde en worden dan ook niet erkend. In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede alinea van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”, staat het u vrij om binnen de 30 dagen na betekening van deze brief (datum betekening) + 30 dagen), alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats. Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten.”

Dit schrijven werd aan verzoekster ter kennis gebracht met een aangetekend schrijven van de stad Gent op 28 juli 2022, waarbij verzoekster werd verzocht haar opmerkingen binnen dertig dagen te per e-mail over te maken op het adres loketmigratie@stad.gent.

Met een e-mail van 25 augustus 2022 heeft verzoekster via haar advocaat geantwoord op dit schrijven. Zij wees er daarbij op dat M.Y.Z. slachtoffer zou zijn geweest van een schijnhuwelijk en dat het huwelijk tussen A.Z. en M.Y.Z. niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent bij beslissing van 31 augustus 2017, zodat verzoekster en haar echtgenoot dachten dat dit huwelijk niet geldig was in België. Daarnaast legde ze ook een zwangerschapstest neer.

Daargelaten de elementen die reeds werden besproken onder het eerste middelonderdeel, blijkt uit deze stukken dat verzoekster wel degelijk elementen heeft aangebracht met betrekking tot de aard en de hechtheid van de gezinsband in België. De bestreden beslissing stelt ten onrechte vast dat geen antwoord kwam op haar schrijven van 15 juli 2022.

Met een e-mail van 14 oktober 2022, dit is twaalf dagen voor het nemen van de bestreden beslissing, meldde de stad Gent bovendien aan de verwerende partij dat verzoekster zwanger is en dat een advies werd gevraagd aan het parket. Uit de stukken die de verwerende partij zelf overmaakte aan de Raad naar aanleiding van de terechtzitting, blijkt dat het parket van Gent op 16 januari 2023 een positief advies verleende met betrekking tot de prenatale erkenning van verzoeksters kind door M.Y.Z..

Verzoekster maakt een schending aannemelijk van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/20, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend.

Het tweede middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2022 tot intrekking van het verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT